

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به اسم الله رحمان رحيم

الْمَغْلُوبَاتِ ① الرُّومِ ② فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ

الْم * مغلوب شد روم * در ادنى زمين و آنها از بعد

عَلَيْهِمْ سَيَغْلِبُونَ^٣ فِي بَعْضِ سِنِينَ هُ اللَّهُ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ

مغلوبیت خود می شوند غالب * در چند سال. از الله است امر از قبل

وَمِنْ بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ^٤ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ

و از بعد. و آنروز کنند فرح مؤمنان * بنصرت الله. کند نصرت

مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ^٥ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ

هرکرا خواهد. و اوست العزیز الرحیم * وعده الله است. نکند خلاف الله

وَعْدَهُۥٓ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا

بوعده خود و لاکن اکثر مردم ندارند علم * دارند علم ظاهراً

مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غٰفِلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ

از حیات دنیا، و آنها از آخرت هستند غافل * چرا نمی

يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ ۗ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ

کنند فکر در نفسهای خود. نکرد خلق الله سماوات و زمین

وَمَا يَنْبَغُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى^ط وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ

و ما بين آنها را الا بحق و تا اجل مسمى. و يقيناً كثير از

النَّاسِ يَلْقَآئِ رَبِّهِمْ لَكُفْرُونَ^ه أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ

مردم بقاء رب خود هستند منكر * چرا نمى کنند سير در زمين

فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ^ط كَانُوا أَشَدَّ

تا کنند نظر چسان بود عاقبت كسان از قبل آنها. بودند اشد

مِنْهُمْ قُوَّةٌ وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا

از اینها بقوة و آثار ماندند بر زمین و اعمار کردند آنرا اکثر از آنچه اعمار کردند آنرا

وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ط فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ

و آمد برایشان رُسل آنها با بیانات. پس نبود الله که کند ظلم بر آنها و لاکن

كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ۹ ط ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ أَسَاءُوا

همواره بنفسهای میکردند ظلم * پس بود عاقبت کسانی که بد میکردند

السُّوَآى أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَرْزُونَ ۙ ﴿١٠﴾ اللَّهُ

بدى ها چون تكذيب كردند به آيات الله و همواره برآن ميکردند استهزاء * الله

يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ۙ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ

کند بدو خلق را باز دهد عودت آنرا باز نزد او ميکنيد رجعت * و روزيکه برپا شود ساعت

يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ۙ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا

ميشوند مأيوس مجرمان * و نمی باشد برایشان از شرکاء آنها شفاعتگری و می باشند

بَشْرَكَآئِهِمْ كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِدِ سَيِّفَرَقُونَ ﴿١٤﴾

برشركاء خود کافرین * و روزیکه قائم شود ساعت آن روز میشوند متفرق *

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَمُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

اما کسان با ایمان و اعمال صالح آنها در روضه شادمان *

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَئِكَ فِي

و اما آنانکه تکفیر و تکذیب کردند بر آیات ما و لقاء آخرت باز آنها در

العَذَابِ مُحَضَّرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾

عذاب کرده شوند حاضر * گوئید سُبْحَانَ اللَّهِ حین شام خود و حین صبح خود *

وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾

و مراوراست حمد در سماوات و زمین ؛ و در عشا و حین ظُهر خود *

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي

کند اخراج حی را از میت و کند اخراج میت را از حی و کند احیاء

الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۖ وَكَذَلِكَ نُخْرِجُوكَ^ع ^{١٩} وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ

زمین را بعد موت آن. بدینسان میشود خارج* و از آیات اوست که

خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ^ع ^{٢٠} وَمِنْ آيَاتِهِ

خلق کرد شمارا از تراب باز چون شدید بشر میشود منتشر* و از آیات اوست

أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ

که خلق کرد برایشما از نفس های شما ازواج را تا کنید سکون با آنها و ساخت بین شما

مُودَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۱﴾ وَمِنْ

دوستی و رحمت را. یقیناً در اینست آیات بقومی که میکنند تفکر * و از

آيَتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَالْوَالِدَاتُ

آیات اوست خلقت سماوات و زمین و اختلاف لسانهای شما و رنگهای شما.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿۲۲﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ

یقیناً در اینست آیات برای عالمین * و از آیات اوست خواب شما در لیل

وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِّنْ فَضْلِهِ إِن فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ

و نهار و دریافت شما از فضل او. یقیناً در اینست آیات بقومیکه

يَسْمَعُونَ ﴿۳۳﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ

میکنند سمع* و از آیات اوست که دهد نشان بشما برق را بخوف و طمع و میکند نازل

مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهَا الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِن فِي ذَلِكَ

از سماء آب را باز میدهد حیات باآن زمین را بعد موت آن. یقیناً در اینست

لَايَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ

آیات بقومیکه میکنند تعقل * و از آیات اوست که باشدقایم سماء و زمین

يَأْمُرُهُ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾

بامراو. باز که دعوت کند شمارا دعوتی از زمین آنگاه شما میشود خارج *

وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَّهِ قَانِتُونَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذِي

وازاوست هرچه در آسمانهاست و زمین. کل به او فرمان بردارند * و اوست آنکه

يَبْدُوُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ط وَلَهُ الْمَثَلُ

کرد بدو خلق را باز میدهد عودت آنرا و آن است سهل بروی. و از اوست مثال

الْأَعْلَى فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ج وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ع ٧٧ ضَرْبٌ

اعلیٰ در سماوات و زمین. و اوست العزیز الحکیم * زند

لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ

بشما مثالی از نفسهای شما. آیا بخود میگیرید، از آنچه مالک است دستهای شما،

مِنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ

کدام شریکی در آنچه رزق دادیم بشما، که باشید دران یکسان، و کنید خوف از آنها

كَخِيفْتَكُمْ أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ^(۲۸)

چو خوف شما از یکدیگر خود. ^۱ چنین دهیم تفصیل آیات را بقومی که میکنند تعقل *

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي

نه! میکنند متابعت کسان ظالم هوا خود را بغیر علم. پس که کند هدایت

(۱) آیا زیردستان خود را همسویه و مانند خود ساخته می‌توانید؟ آیا می‌توانید بدون اراده الله تغییری وارد کنید؟ (الصافات: ۹۶)

مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نُصْرِينَ ﴿۲۹﴾ فَأَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ

آنرا که گمراه کرده الله. و نیست آنهارا کدام نصرت دهنده* بکن قایم وجه خود را بدین

حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ

حنیف. فطرت الله است که فطر کرده مردم را بر آن. نباشد تبدیل بخلفت

اللَّهُ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ ۚ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۰﴾

الله. اینست دین قایم و لاکن اکثر مردم ندارند علم*

(۱) فطر: باشکستاندن چیزی نو بمیان آوردن. شکستاندن شب، شکستاندن روزه، شکستاندن ذره، شکستاندن حبه.

مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ^(۳۱)

منیب بوده به او^۱ و کنید تقوا و کنید قایم صلوات را و نباشید از مشرکین*

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ

از آنانکه فرق آوردند بدین خود و شدند شیعه. هر حزب بر آنچه نزد آنهاست

فَرِحُونَ^(۳۲) وَإِذَا مَسَّ الْبِئْسَ الضُّرُّ دَعَا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ

فرح کنند* و اگر مس کند مردم را ضرری دعا کنند بر ب خود منیب بوده

(۱) منیب: تائب، رجوع کننده.

إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ

به او، باز چون ذائقه دهد آنها را از خود رحمتی اینک فریقۀ از آنها برب خود

يُشْرِكُونَ^{۳۳} لِيَكْفُرُوا بِآيَاتِنَا فَتَتَّبِعُوا^{دقيقة} فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ^{۳۴} أَمْ

کنند شرک^۱* تا کنند کفر بر آنچه دادیم آنها را. بکنید تمتع! و زود بشمامیشود معلوم * آیا

أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ^{۳۵} وَإِذَا

کردیم نازل بر آنها سلطانی که او میکند تکلم راجع به آنچه میگیرند شرک * و چون

(۱) خدا خدا بسیر مگویند اما بدل دارند منم منم منم.

أَذُقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ

دهیم ذائقه بمردم رحمتی، فرح کنند برآن. و اگر شود نصیب آنها بدیء از آنچه اقدام کرد

أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ

دستهای آنها اینک میشوند نا امید * آیا نمی بینند که الله دهد بسط رزق

لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَات

بهر که خواهد و کند قبض. یقیناً در اینست آیات بقومی که دارد ایمان * و بده

ذَاقُرْبِي حَقًّا وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَاقُرْبِي خَيْرٌ لِّلَّذِينَ

به اقارب حق آنها را و بمسکین و به ابن سبیل. اینست خیر برای آنانکه

يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۳۸﴾ وَمَا آتَيْتُمُ

دارند اراده وجه الله را و آنها میباشند فلاح یافتگان * و آنچه میدهید

مِّن رَّبِّكَ يَأْتِي فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا

از رب تا رب آورد در اموال مردم نیآورد رب نزد الله. و آنچه

(۱) رب: سود.

اتَيْتُمْ مِّنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٢٩﴾

میدهید از زکوت به اراده وجه الله، باز آنها باشند مضاعف^۱ گیرندگان*

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ

الله است آنکه خلق کرد شمارا باز رزق داد بشما باز میدهد موت بشما باز میدهد حیات . آیا

مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَّنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكُمْ مِنْ شَيْءٍ سُبْحٰنَہٗ وَتَعٰلٰی

از شرکاء شما کسی میکند از اینها کدام شیء. سُبْحٰنَہٗ وَ تَعٰلٰی

(۱) مضاعف: دوچند.

عَمَّا يُشْرِكُونَ^ع ۴۰ ظَهَرَ الْفُسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي

از آنچه میکنند شريك * ظهور کرد فساد در بر و بحر به آنچه کسب کرد دستهای

النَّاسِ لِيَذِيْقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ^{۴۱} قُلْ

مردم تادهد ذائقه آنها را بعضی آنچه عمل کردند تا شاید بکنند رجعت * بگو

سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ^ط

سیر کنید در زمین و نظر کنید چطور بود عاقبت کسان از قبل.

كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿۴۲﴾ فَأَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ

بودند اکثر آنها مشرکین * بکن قایم وجه خود را بدین قایم از

قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ، مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يُصَدِّقُ عُنَّ ﴿۴۳﴾

قبل آنکه بیاید روزیکه نباشد رد بر آن از الله، آنروز میشود شق *

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَهُمُ

هر که کفر کرد علیه اوست کفراو؛ و هر که عمل صالح کند پس برای نفس خود

يَهْدُونَ^{٤٤} لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ

میسازد مهدی * تابدهد جزاء بکسان بایمان و اعمال صالح از فضل خود.

إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِينَ^{٤٥} وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّیَّاحَ مُبَشِّرَاتٍ

یقیناً او ندارد حب با کافران * و از آیات اوست که میکند ارسال باد را مبشر

وَلِيُذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ

ومیدهذ ذائقه بشما از رحمت خود ومیدهذ جریان کشتی را به امر خود تاکنید حاصل از

فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا

فضل او و برای آنکه بکنید شکر * و البته کردیم ارسال از قبل تو رُسل

إِلَى قَوْمِهِمْ فِجَاءٌ وَهُمْ بِالْبَيْتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُوا^ط

برای قوم آنها که آمدند به آنها باینات بازانتقام گرفتیم از آنانکه کردند جرم.

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ

و بود حق بر ما نصرت مؤمنان * الله است آنکه میکند ارسال باد را

فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا

تا برانگیزد ابرهارا و میدهد بسط آنرا در سماء طوری که خواهد و میسازد آنرا تاریک

فَتَرَى الْوَدُوقَ يَخْرُجُ مِنْ خَلِيهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مِنْ يَسَاءٍ

باز می بینی باران میشود خارج از خلال آن. وقتی کند مصاب با آن هر کرا خواهد

مِنْ عِبَادَةٍ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ

از عبادش، آنگاه میشوند شادمان * با آنکه بودند از قبل

أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ لِبُلْسِينٍ^{۴۹} فَانظُرْ إِلَىٰ أَثَرِ رَحْمَتِ

آنکه شود نازل بر آنها، از قبل آن، بس ناامید * بکن نظر به اثار رحمت

اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ

الله چسان دهد حیات زمین را بعد موت آن. بیشک همان دهد حیات بمرده

وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ^{۵۰} وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِجًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا

واوهست بر کل شیء قدیر * و اگر کنیم ارسال بادرا و ببینند آنرا صفرای

لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿۵۱﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ

دهند دوام از بعد آن بکفران * البته نتوانی بشنوانی مرده را و نتوانی بشنوانی

السَّمَّاءِ الدُّعَاءِ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿۵۲﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ الْعُمِّيَّ عَنْ

کر صدا را چون بگرداند پشت * و نتوان شوی هادی کور را از

ضَلَّتْهُمْ إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ يَا أَيُّهَا فَمَنْ مَسْلُومُونَ ﴿۵۳﴾

گمراهی آنها. نتوانی بشنوانی الا آنکه آرد ایمان برآیات ما، باشند آنها مسلمانان *

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضُعْفٍ

الله است آنکه خلق کرد شمارا از ضعف باز ساخت از بعد ضعف

قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضُعْفًا وَشَيْبَةً يُخَلِّقُ مَا يَشَاءُ

قوت باز ساخت از بعد قوت ضعف و پیری. کند خلق آنچه خواهد.

وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ

و اوست العليم القدير * وروزیکه شود قایم ساعت میخورند قسم مجرمان

مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ

نکردیم درنگ غیر ساعتی. همچنین بودند منفک * و گویند آنانکه

أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ

داده شده بودند علم و ایمان، همانا کردید درنگ در کتاب الله الی یوم بعثت،

فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُنْفَعُ

و اینست یوم بعثت و لکن شما بودید بدون علم * در آنروز نکند نفع

الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿۵۷﴾ وَالْقَدْ ضَرَبْنَا

بکسان ظالم معذرت آنها و نباشد آنها را مجال جبران * و یقیناً زدیم

لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۖ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ

برای مردم در این قرآن از هر مثالی. و اگر بیاری به آنها آیتی

لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿۵۸﴾ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ

می گویند کسان کافر، نیستید شما الا مردم باطل * چنین کند مهر الله

عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَ

بر قلوب آنانکه ندارند علم * و صبر کن یقیناً وعده الله است حق و

لَا يَسْتَخْفِكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

نیاندازد بخفت ترا آنانکه ندارند یقین *

(۱) خفت: لغزش، پریشانی، فرار، شرمساری